

Turecko glorifikuje svoje historické zločiny

- CZ24 News | 19. listopadu 2020

TURECKO: “Pro naši civilizaci není dobytí území ani okupace, ani rabování. Dobytí území vytváří nadvládu spravedlnosti, kterou Alláh přikazuje v dobytém regionu nastolit.” — Turecký prezident Recep Tayyip Erdoğan, MEMRI.org, 26. srpna 2020.

“Turecko si ve Středoziemím, Egejském i Černém moři vezme to, co mu právem náleží... Pro uskutečnění tohoto cíle jsme odhodláni udělat vše, co je politicky, ekonomicky i vojensky nezbytné. Vyzýváme proto naše sousedy, aby to dobře uvážili a vyhnuli se chybám, které by zákonitě vedly k jejich zničení.” — Turecký prezident Recep Tayyip Erdoğan, MEMRI.org, 26. srpna 2020.

“Nejkrutější osud byl vždy vyhrazen těm, kdo se viditelně hlásili ke křesťanství: Duchovní a mniši ‘byli upáleni, zatímco jiní byli zaživa rozčtvrceni.’” — Historik Raymond Ibrahim, FrontpageMag.com, 7. srpna 2020.

V roce 2018 označil předseda tureckého parlamentu İsmail Kahraman vojenskou ofenzívu Turecka proti severní Sýrii jako džihád. “Bez džihádu nebude žádný pokrok,” dodal. Během téže ofenzívy vyzýval k “džihádu” také turecký Direktořiát pro náboženské záležitosti (*Diyanet*) a ve svém týdenním kázání prohlašoval, že “ozbrojený boj je nejvyšší úrovní džihádu.”

Turecká vláda v posledních letech značně stupňuje svoji rétoriku o “nové otomanské éře”, o výbojích, vítězství a podmanění cizích teritorií.

Například 26. srpna 2020 přednesl prezident Recep Tayyip Erdoğan [projev při příležitosti 949. výročí bitvy u Manzikertu](#). V [důsledku](#) této bitvy obsadili seldžučí Turci ze Střední Asie tehdejší převážně arménské město Manzikert ležící na periferii Byzantské říše.

Část jeho projevu [přeložil](#) institut MEMRI (*Middle East Media and Research Institute*):

“Pro naši civilizaci není dobytí území ani okupace, ani rabování. Dobytí území vytváří nadvládu spravedlnosti, kterou Alláh přikazuje v dobytém regionu nastolit.”

“Náš národ především odstranil z dobytých oblastí útlak a nastolil v nich spravedlnost. Proto je naše civilizace dobyvatelská.”

“Turecko si ve Středozemním, Egejském i Černém moři vezme to, co mu právem náleží. Stejně jako si nečiníme nárok na území, svrchovanost a zájmy kohokoliv jiného, tak se nikdy nevzdáme toho, co patří nám. Pro uskutečnění tohoto cíle jsme odhodláni udělat vše, co je politicky, ekonomicky i vojensky nezbytné. Vyzýváme proto naše sousedy, aby to dobře uvážili a vyhnuli se chybám, které by zákonitě vedly k jejich zničení.”

“Chceme, aby všichni pochopili, že Turecko již není zemí, jejíž trpělivost je možné jen tak pokoušet a jejíž odhodlání, schopnosti a odvahu je možné jen tak testovat. Pokud řekneme, že něco uděláme, tak to uděláme. Ať to stojí cokoliv.”

“Pokud se proti nám chce někdo postavit a snášet strašné následky svého rozhodnutí, tak ať klidně přijde. Pokud se nám postavit nechce, tak ať se nám klidí z cesty a my se pak budeme starat jen o své vlastní záležitosti.”

“Jak to vyjádřil [turecký básník] Yahya Kemal? V duchu naší armády: ‘Tento útok, který vypukne, povede turecká armáda, ó Pane! Tato armáda umírá v boji za tebe, ó Pane! Kéž je tvé proslulé a vznešené jméno posíleno modlitbou! Udělej z nás vítěze, neboť my jsme poslední armáda islámu!’”

V jiném květnovém projevu Erdogan opět [mluvil](#) o historických vítězstvích a popsal dobytí Konstantinopole osmanskými Turky v roce 1453 takto:

“Naši předkové chápali dobytí cizích území nejen jako jejich obsazení, ale také jako získání si srdcí jejich obyvatel. Nedávno se několik drzých lidí pokusilo definovat dobytí jako okupaci. Věřte mi, jsou to naprostí ignoranti. Zeptejte se jich, co dobytí znamená a oni vám nedokáží odpovědět. Dobytí všechno otevírá. Dobytí je především o získání srdcí, ale to oni nevědí. Naši předkové – začali s tím již před tisíci lety – nejprve rozseli po celé Anatolii, Thrákii a Balkánu bojovníky, [dervise](#), a zasloužilé veterány válečných tažení... Když osmanský sultán Mehmed II. Fatih (Dobytel) vstoupil do dobytého Istanbulu, tak některé Řekyně volaly: Raději budeme pod osmanským turbanem, než pod kardinálským kloboukem.”

Jedním z hlavních problémů Turecka je systematický historický revizionismus podporovaný vládou a všemi institucemi v zemi, včetně médií. V tomto revizionismu se vyjímají důležité lži, zejména pokud jde o invazi do Manzikertu (dnešního Malazgirtu) a do Konstantinopole (dnešního Istanbulu).

Když Turci pod vedením sultána Alp Arslana (vlastním jménem Muhammad bin Dawud) dorazili v 11. století k Manzikertu, tak si žádná “srdce nenaklonili”. Místo toho spáchali masakry. Manzikert byl tehdy převážně arménské město. Masakr “začal v roce 1019 – přesně před tisíci lety,” [napsal](#) historik Raymond Ibrahim. “Turci tehdy začali s přeměnou velké části tehdy mnohem větší Arménie na to, čím je dnes – na východní část dnešního Turecka.”

Jak [popisuje](#) Raymond Ibrahim, dobytí nebylo dosaženo “získáním srdcí”, ale brutálním povražděním místních křesťanů, zotročením žen, dívek a chlapců a zničením kostelů.

“Nejkrutější osud byl vždy vyhrazen těm, kdo se viditelně hlásili ke křesťanství: Duchovní a mniši ‘byli upáleni, zatímco jiní byli zaživa rozčtvrceni.’ Všechny kláštery a kostely – město [Ani](#) bylo známé jako ‘město 1001 kostelů’ – byly vypleněny, znesvěceny a vypáleny. Jeden horlivý džihádista vylezl na střechu místní katedrály ‘a svrhl dolů obrovský kříž vztyčený na kopuli,’ načež vstoupil do katedrály a znesvětil ji...”

“Vydrancování hlavního města Arménie nezdokumentovali jen křesťanské zdroje – jeden současník

konstatoval, že Muhammad učinil krveprolitím a ohněm z města Ani spálenou zemi' – ale také muslimské zdroje, často apokalypticky: 'Chtěl jsem vstoupit do města a vidět to všechno na vlastní oči,' napsal jeden Arab. 'Snažil jsem se najít ulici, v níž bych nemusel šlapat po mrtvolách. Ale bylo to nemožné.'"

Další historický fakt se týká krutostí spáchaných osmanskými Turky během vpádu do byzantského hlavního města Konstantinopole v 15. století. Tvzení, že některé Řekyně volaly, že "dávají přednost Osmanům", nemůže být dále od pravdy. Město ve skutečnosti padlo až po několika týdnech řeckého odporu. Historik Mark Cartwright [napsal](#), že "Byzantinci byli beznadějně přecísleni v počtu mužů, lodí i zbraní."

Když byla 29. května 1453 napadena Konstantinopol, [dodal](#) Mark Cartwright, tak "začalo znásilňování, drancování a ničení."

"Mnoho obyvatel města spáchalo raději sebevraždu, než aby bylo vystaveno hrůzám zajetí a otroctví. Asi 4 000 obyvatel bylo dobyvateli rovnou povražděno a více než 50 000 obyvatel bylo odvedeno do otroctví. Mnozí hledali útočiště v kostelech, kde se zabarikádovali – také uvnitř chrámu Hagia Sofia – ty však byly zjevným cílem dobyvatelů pro jejich poklady, a poté, co z nich byly ukradeny drahokamy a drahé kovy, tam byli vystrašení lidé zmasakrováni. Církevní budovy, kostely a jejich neocenitelné ikony byly zničeny. Přitom došlo ke zničení nespočetných uměleckých pokladů, ke spálení knih a všechno, co se vztahovalo ke křesťanství – včetně fresek a mozaik – bylo rozmláceno na padrtě."

Pádem Konstantinopole přestala existovat Byzantská říše a v regionu se etablovala říše Osmanská. Dějiny osmanských Turků byly vždy do značné míry dějinami perzekuce křesťanů a ostatních nemuslimů.

Osmanská říše trvala asi 600 let (od roku 1299 do roku 1923) a zahrnovala části Asie, Evropy a Afriky. Z křesťanů a židů se pod osmanskou nadvládou stali dhimmi – druhořadí "tolerovaní" poddaní, kteří za svoji ochranu, jinými slovy za svoje přežití, museli platit vysokou daň – džizju. Během tohoto období Turci [podle](#) historika Vasileiose Meichanetsidise používali mnoho represivních praktik, například:

- "systém [ghulam](#), ve kterém byli nemuslimové zotročováni, obráceni na islám a vycvičeni na válečníky a administrátory;
- systém [devşirme](#) (daň krve), násilný nábor křesťanských chlapců, kteří byli odebráni rodinám, obráceni na islám a určeni pro otrockou službu sultánovi v jeho paláci nebo z nich byli vycvičeni [janičáři](#);
- nucenou a dobrovolnou islamizaci – dobrovolná islamizace byla ovšem důsledkem sociálního, náboženského a ekonomického tlaku; sexuální otroctví žen a mladých chlapců, deportace a masakry."

Mnoho z toho, čemu Turci ze své historie věří, je ve skutečnosti naprostým opakem historické pravdy. Například to, co se stalo v osmanském Turecku v roce 1915, nebyla podle tureckého výkladu historie genocida Arménů. Turecký historický institut (*Türk Tarih Kurumu*) [vypracoval dokument](#) v pěti jazycích o tom, co nazývá: "Arménská vzpoura proti osmanskému státu, terorismus a propaganda." Dokument – v souladu s tureckým výkladem historie – falešně tvrdí, že to byli naopak Arméni, kdo se pokusil zmasakrovat Turky a spáchat proti nim další zločiny a že Turci jednali pouze v sebeobraně. Objektivní historici však [došli k závěru](#), že události roku 1915 představují genocidu Arménů, Asyřanů a Řeků.

Tento turecký revizionismus není jen urážkou obětí těchto zločinů a jejich potomků, ale také překážkou, která brání mnoha Turkům v rozvíjení jejich kritického myšlení a chápání empirických

faktů. Zdá se, že víra v džihád [svatá válka ve jménu islámu], dobývání ve jménu islámské doktríny a [dehumanizace káfirů](#) (nevěřících) hrají velkou roli v turecké supremacistické rasistické mentalitě a v současných plánech tureckých vůdců. Například v roce 2016 tehdejší místopředseda turecké vlády Numan Kurtulmus na veřejném zasedání [řekl](#): “Nezávislost znamená postavit se káfirům (nevěřícím) tím, že je nazvete káfiry.” V roce 2018 [označil](#) předseda tureckého parlamentu İsmail Kahraman vojenskou ofenzívu Turecka proti severní Sýrii jako džihád. “Bez džihádu nebude žádný pokrok,” [dodal](#). Během téže ofenzívy [vyzýval k “džihádu”](#) také turecký Direktoriát pro náboženské záležitosti (*Diyanet*) a ve svém týdenním kázání prohlašoval, že “ozbrojený boj je nejvyšší úrovní džihádu.”

Mnoho Turků proto stále seldžucké, osmanské a turecké výboje oslavuje a spáchané zločiny bagatelizuje nebo úplně popírá. Například turecká invaze na Kypr v roce 1974 byla doprovázena [mnoha zločiny](#), jako jsou vraždy, znásilnění, mučení, zabavování a rabování majetku a únosy kyperských Řeků. Turecká vláda nicméně invazi oficiálně označuje jako “[Kyperskou mírovou operaci](#)” a každoročně si ji [hrdě připomíná](#).

V tureckých médiích jsou časté také projevy nenávisti. Podle [zprávy](#) nadace *Hrant Dink Foundation* byly projevy nenávisti v tureckých médiích v roce 2019 nejčastěji namířeny proti Arménům a pak proti syrským uprchlíkům, Řekům a Židům.

Když je o masakrech a dalších zvěrstvích systematicky referováno jako o “slavných událostech” a pokračující porušování lidských práv – jako například Erdoganovo věznění politických vězňů se stává společensky přijatelným, tak by nás nemělo překvapovat, že většina Turků proti závažnému porušování lidských práv ve své vlastní zemi a proti pokračující turecké okupaci severního Kypru a části Sýrie neprotestuje.

Autor: Uzay Bulut je turecká novinářka

Zdroj: <https://cs.gatestoneinstitute.org>